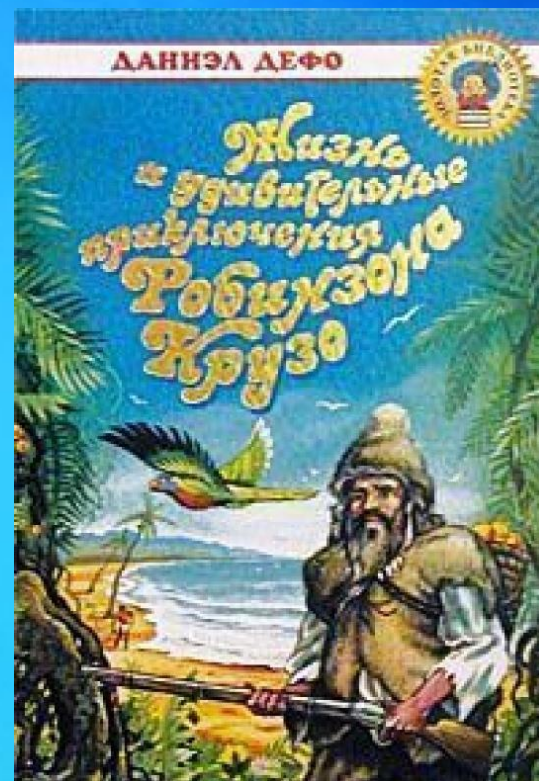

Прыгодніцкі раман
Даніэля Дэфо
«Рабінзон Круза»

Бурак Андрэй, 5 "S"
клас

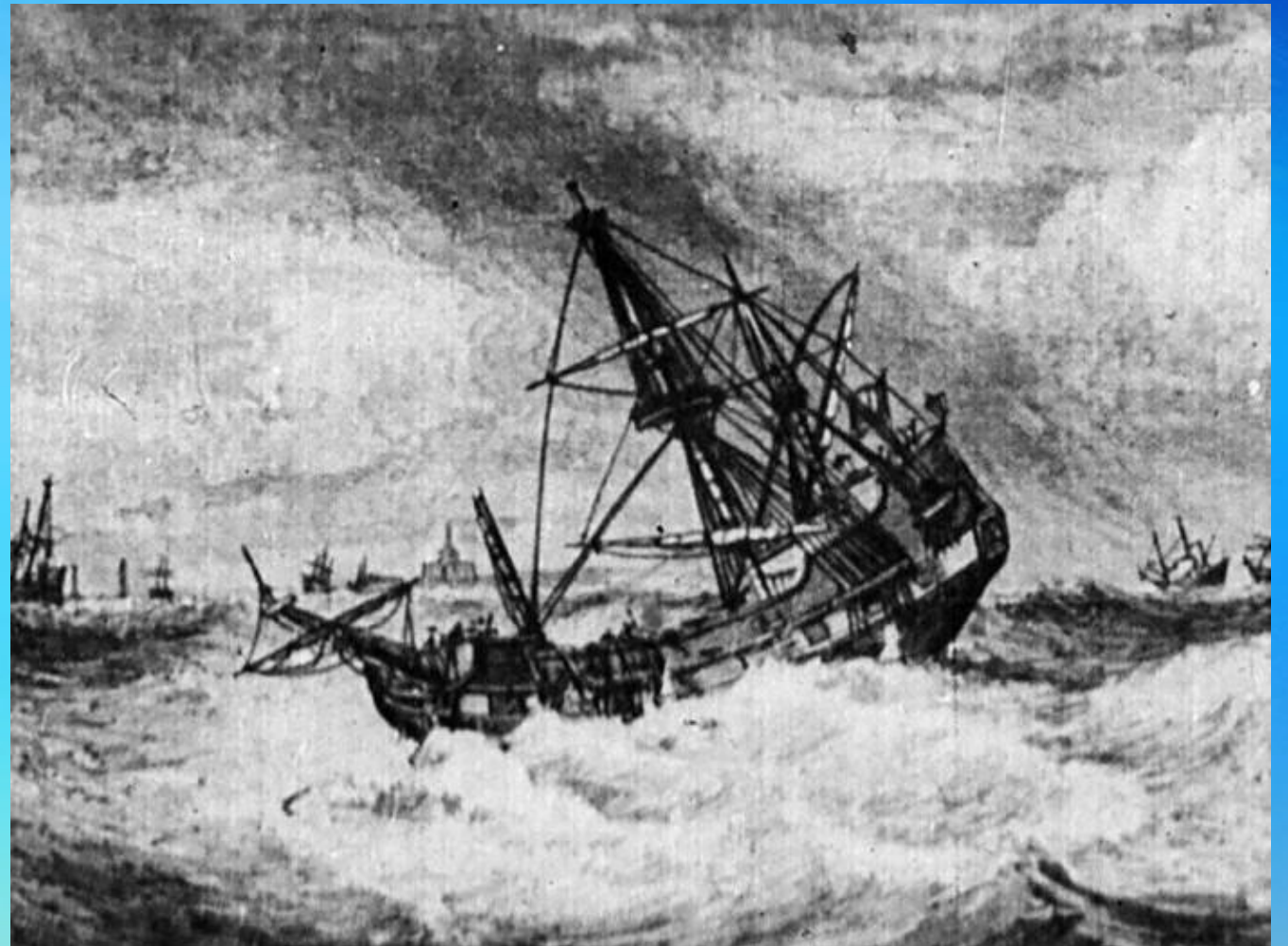
1719. Сям'я Круза...
Тата Рабінзона Круза
хоча, каб яго сын стаў
юрыстам, але сам
Рабінзон марыць
стаць матросам.

Аднойчы ён збег з дома
і паплыў на караблі
са сваім сябрам.

Карабель пацярпеў
караблекрушэнне,
але ўсё выжылі.

Пацярпелых
матросаў
цёпла сустрэлі
ў Ярмуце
і далі часовае
жыллё.

YACHT STATION, GREAT YARMOUTH

FROM 'A WATER COLOUR' BY LESLIE L. H. MOORE

Праз некаторы час Рабінзон
Круза зноў паплыў на
караблі, але на гэты раз яго
карабель патануў, і жыццё
закінула яго на бязлюдны
востраў...

28 год ён
правёў на
ГЭТЫМ
ВОСТРАВЕ...

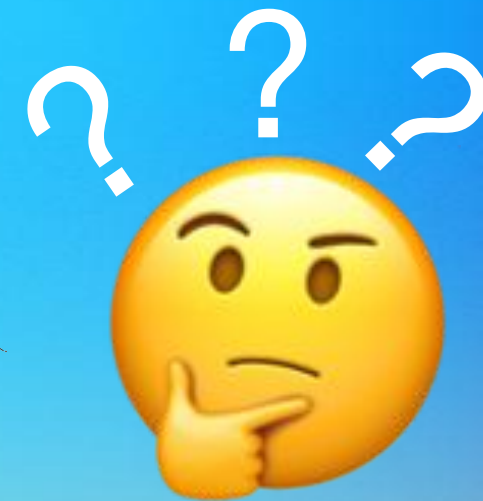
Хто такі Пятніца?

Як Рабінзон Круза змагаўся з дзікунамі?

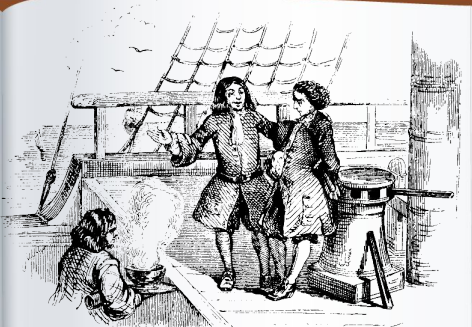

Ці выжыў ён на бязлюдным востраве?

Пра гэта вы даведаетцеся з аповесці Даніэля Дэфо "Рабінзон Круза".

Частка 2 Першыя прыгоды на моры
Не паспеў наш карабель выйсці з вусця Хамбера, як з поўначы падзьмуў халодны вецер. Неба пакрылася хмарамі. Пачалася моцная гайданка. Я ніколі яшчэ не быў у моры, і мне стала блага. Галава ў мяне закружылася, ногі задрыжалі, мяне заташніла, я ледзь не ўпаў. Кожны раз, калі на карабель налятала вялікая хваля, мне здавалася, што мы гэтую хвіліну патонем. Кожны раз, калі карабель валіўся з высокай грэбня хвалі, я быў упэўнены, што яму ўжо ніколі не падняцца. Тысячу разоў я прысягаў, што, калі застануся жывы, калі нага мая зноў ступіць на цвёрдую зямлю, я зараз жа вярнуся дадому да бацькі і ніколі за ўсё жыццё не падымся больш на палубу карабля. Гэтых разважлівых думак хапіла ў мяне толькі на той час, пакуль бушавала бура. Але вецер верш, хваляванне ўляглося, і мне стала значна лягчэй. Патроху я пачаў прывыкаць да мора. Праўда, я яшчэ не зусім пазбавіўся ад марской хваробы, але к канцу дня праяснела, вецер зусім сціх, надышоў цудоўны вечар. Усю ноч я праспаў моцным сном. На другі дзень неба было такое ж яснае. Ціхае мора пры поўным бязветрыі, усё азоранае сонцам, ўяўляла такую выдатную карціну, які я яшчэ ніколі не бачыў. Ад маёй марской хваробы не засталася і следу. Я адразу супакоіўся, і мне зрабілася весела. Са здзіўленнем я пазіраў на мора, якое яшчэ ўчора здавалася буяным, жорсткім і пагрозлівым, а сёння было такое добрая, ласкавае.

Тут, як знарок, падыходзіць да мяне мой прыяцель, спакусіў мяне ехаць разам з ім, пляскае па плячы і кажа:

– Ну, як ты сябе адчуваеш, Боб? Трымаю заклад, што табе было страшна.

Прызнавайся: бо ты вельмі спалохаўся ўчора, калі падзьмуў ветрык?

– Ветрык? Добры ветрык! Гэта быў шалёны шквал. Я і ўявіць сабе не мог такой жahlівай буры!

– Буры? Ах ты, дурань! Па-твойму, гэта бура? Ну, ды ты ў моры яшчэ пачатковец: не мудрагеліста, што спалохаўся... Пойдзем-ка лепш ды загадаем падаць сабе пуншу, вып'ем па шклянцы і забудзем пра Буры. Зірні, які ясны дзень! Цудоўнае надвор'е, ці не праўда? Каб скараціць гэтую гаротную